

Arrest

nr. 89 844 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 14 november 2011 een asielaanvraag in. Op 14 juni 2012 werd een beslissing genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Het onderhavig beroep is gericht tegen deze beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit Jerevan. In 2004 vreesde u problemen te zullen krijgen met de autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van de

politieke partij "Armenian Revolutionary Federation" ("Dashnaksutyun"). Daarnaast had u ook medische problemen. Om deze redenen vertrok u naar Duitsland waar u asiel aanvraagde. U kreeg er een verblijfsvergunning. In 2010 werd u echter gerepatriëerd naar Armenië. Na uw terugkeer kende u geen problemen meer omwille van uw vroegere politieke activiteiten. Uw zoon, Badasyan Harutyun (O.V. 6.613.769), had wel problemen met enkele machtige personen. Hij was namelijk op restaurant getuige geweest van een moord. Zowel de dader als het slachtoffer behoorden tot rijke families. De familieleden van het slachtoffer zetten uw zoon onder druk opdat hij zou getuigen voor de politie. De familieleden van de dader dreigden er dan weer mee om hem iets aan te doen als hij durfde te getuigen. Uw zoon werd vervolgens opgeroepen door de politie om te getuigen, maar hij ging daar uit angst niet op in. Ongeveer een week na uw terugkeer vluchtte hij naar België waar hij een asielaanvraag indiende. Op 15 december 2010 werd zijn asielaanvraag afgesloten met een weigering. Na het vertrek van uw zoon kwamen er bijna dagelijks personen bij u langs die op zoek waren naar uw zoon. Ook de politie kwam elke week naar hem vragen. U ontving verschillende convocaties op zijn naam. De machtige personen dreigden ermee om u iets aan te doen als u uw zoon niet aan hen zou uitleveren. Daarnaast had u nog altijd ernstige medische problemen. De medicatie die u voorgeschreven werd door de artsen zorgde ervoor dat u zich alsmaar slechter voelde. Omwille van deze redenen besloot u om ook naar België te komen. In januari 2011 vertrok u met het vliegtuig vanuit Jerevan naar België. U vroeg asiel aan op 14 november 2011.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een kopie van enkele bladzijden uit uw Armeens paspoort, uw huwelijksakte, een attest in verband met uw terugkeer naar Armenië, en verschillende medische documenten uit België.

B. Motivering

U verklaarde in januari 2011 uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omwille van problemen met enkele machtige personen die op zoek waren naar uw zoon (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/06/2012, p. 3-5). Daarnaast haalde u nog aan naar België gekomen te zijn om hier betere medische zorgen te krijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/06/2012, p. 7-8).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw zoon, Badasyan Harutyun (O.V. 6.613.769), op 15 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Er werd namelijk vastgesteld dat door hem aangehaalde problemen van louter gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Bovendien werd er in deze beslissing ook op gewezen dat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn verklaringen. Zo legde uw zoon geen enkel bewijs neer met betrekking tot de door hem aangehaalde problemen, terwijl dit redelijkerwijs wel verwacht kon worden. Verder werden meerdere tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld tussen de verklaringen van uw zoon en de verklaringen afgelegd door zijn schoonmoeder die zich op dezelfde feiten baseerde voor haar asielaanvraag. Uw zoon heeft zich ook onvoldoende geïnformeerd over de mogelijke verdere ontwikkelingen inzake zijn problemen. Tenslotte legde hij nog ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn reisdocumenten. Het door uw zoon ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 28 maart 2011 verworpen. Bijgevolg kan evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in uw land vervolging vreest omwille van de problemen van uw zoon waarop u zich beroept voor uw asielaanvraag. Wat u betreft kan dus evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien kan er op gewezen worden dat u onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen met betrekking tot de identiteit van de vervolgers van uw zoon. Zo kon u enkel zeggen dat zowel de dader als het slachtoffer leden waren van machtige en rijke families. Behalve dat er parlementsleden tot hun families behoorden, kon u aangaande deze families geen verdere informatie geven. U kende niet eens de namen van de betrokken families (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/06/2012, p. 5-7). Aangezien u zich voor uw asielaanvraag beroept op de problemen van uw zoon, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om meer informatie te verkrijgen aangaande zijn vervolgers. U stelde echter dat u dit niet eens aan uw zoon gevraagd hebt, omdat het u eigenlijk niet interesseerde om meer te weten te komen over deze personen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/06/2012, p. 7). Dergelijke vage verklaringen en

nalatige handelingen wijzen bijgevolg op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig.

Met betrekking tot de door u aangehaalde geheugenproblemen waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/06/2012, p. 2, 7), kan worden opgemerkt dat de door u voorgelegde medische documenten geen enkel objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek bevatten dat deze geheugenproblemen kan ondersteunen. Bijgevolg kan u niet aannemelijk kan maken dat de vastgestelde vage verklaringen hieraan te wijten zouden zijn.

Verder kan nog worden opgemerkt dat de aannemelijkheid van uw beweerde ernstige vrees voor vervolging ook ondermijnd wordt door de vaststelling dat u na uw aankomst in België in januari 2011 nog tot november 2011 gewacht hebt alvorens asiel aan te vragen bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde dat u op aanraden van bepaalde personen eerst een aanvraag hebt ingediend voor regularisatie om medische redenen, omdat u zo snel mogelijk een medische behandeling wilde krijgen. U stelde voorts dat u niet op de hoogte was van de mogelijkheden van een asielprocedure (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/06/2012, p.3-4, 7). Dergelijke verklaringen voor uw laattijdige asielaanvraag zijn echter weinig overtuigend te noemen. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door u geschetste vervolging.

Daarnaast stelde u dat uw gezondheidsproblemen voor u ook een reden vormden om uw land te verlaten en naar België te komen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/06/2012, p 7-8). In verband hiermee kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen duidelijk gebleken is dat u in Armenië wel degelijk toegang had tot de noodzakelijke medische zorgen en dat de artsen u de nodige medicatie voorschreven. U stelde dat u niet beter werd door deze medicatie en u zich zelfs alsmaar slechter voelde. U beweerde dat goede medische zorgen in Armenië in het algemeen niet voorhanden zijn, dat zelfs rijke personen naar Europa gaan om een betere medische behandeling te kunnen krijgen, en dat goede medicatie in Armenië veel geld kost (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d.04/06/2012, p. 8). Uit deze verklaringen blijkt bijgevolg niet dat u omwille van één van de redenen bepaald in de Conventie van Genève de nodige medische hulp zou geweigerd zijn. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De kopie van enkele bladzijden uit uw Armeens paspoort, uw geboorteakte, en uw huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Het attest in verband met uw terugkeer naar Armenië kan uw beweerde vervolgingsproblemen evenmin staven en bevat enkel gegevens waaraan niet getwijfeld wordt. De medische documenten tenslotte waarnaar hierboven reeds werd verwezen bevatten verder ook geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht *juncto* artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag) op.

2.3. Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Waar de verzoeker een aantal algemene beschouwingen met betrekking tot de bewijslast naar voren brengt, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des*

procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zijn middel grotendeels baseert op een theoretische bespreking van de motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip, zoals de motiveringsplicht, niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. De verzoeker dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.6. Dienaangaande stelt de Raad een merkwaardige contradictie vast in het verzoekschrift.

Enerzijds voert verzoeker aan dat hij zijn land van herkomst, Armenië, is ontvlucht omdat hij dagelijks bedreigd werd door personen die op zoek waren naar zijn zoon. Hoewel hij voorheen naar Duitsland was gevlucht omwille van zijn politieke activiteiten in Armenië, stelt verzoeker dat *“de kern van zijn asielrelaas zich thans eerder baseert op de problemen van zijn zoon”*.

Anderzijds voert verzoeker echter aan dat de verwerende partij zich niet zomaar kon stoelen op de motieven van verzoekers zoon om zijn asielrelaas af te wijzen.

De Raad wijst erop dat verzoeker niet weerlegt maar zelfs bevestigt dat hij zich voor wat betreft zijn asielmotieven baseert op de problemen van zijn zoon. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam evenwel in het kader van de asielaanvraag van verzoekers zoon, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad bevestigd op 28 maart 2011. Er werd namelijk vastgesteld dat de door verzoekers zoon aangehaalde problemen van louter gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met de criteria in het VN Vluchtelingenverdrag. Bovendien werden de verklaringen van de zoon niet geloofwaardig geacht.

Waar verzoeker zijn asielrelaas baseert op de problemen van zijn zoon, kon het Commissariaat-generaal bijgevolg op goede gronden motiveren en besluiten dat er *“evenmin enige geloof [kan] gehecht worden aan uw verklaringen dat u in uw land vervolging vreest omwille van de problemen van uw zoon waarop u zich beroept voor uw asielaanvraag”* waardoor *“evenmin besloten [kan] worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in definitie van subsidiaire bescherming”*. Het feit dat er enige tijd verlopen is tussen de asielaanvraag van de zoon, enerzijds, en de asielaanvraag van verzoeker, anderzijds, doet daar geen afbreuk aan.

2.7. Daarenboven stelt de Raad vast dat de aannemelijkheid van verzoekers asielaanvraag verder wordt ondermijnd door het feit dat verzoeker weinig informatie kon verschaffen met betrekking tot de identiteit van de vervolgers van zijn zoon.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De Raad meent dat het voor een asielzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om op de hoogte te zijn en zich te informeren over de problemen die aan de basis liggen van zijn vlucht uit het land van herkomst, ook indien de problemen die aan de basis liggen van een vlucht, problemen zijn die verband houden met een ander persoon, *in casu* verzoekers zoon.

Waar de verzoeker faalde in het verschaffen van informatie omtrent de identiteit van de vervolgers van zijn zoon, kon het Commissariaat-generaal op goede gronden motiveren dat *“Aangezien u zich voor uw asielaanvraag beroept op de problemen van uw zoon, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om meer informatie te verkrijgen aangaande zijn vervolgers. U stelde echter dat u dit niet eens aan uw zoon gevraagd hebt, omdat het u eigenlijk niet interesseerde om meer te weten te komen over deze personen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/06/2012, p. 7). Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bijgevolg*

op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig”.

De verzoeker betoogt dat hij geen nadere informatie wilde bemachtigen van zijn zoon met betrekking tot de identiteit van de vervolgers van zijn zoon omdat hij zich wou afschermen van deze problemen en deze vervolgers. Dit doet echter aan de bovenvermelde redelijke verwachting geen afbreuk en klemmt met zijn eerdere beweringen dat hij dagelijks werd lastig gevallen door personen op zoek naar zijn zoon.

2.8. Tenslotte wordt verzoekers asielrelaas ook ondermijnd door het feit dat hij, ondanks zijn aankomst in januari 2011 te België, pas in november 2011 een asielrelaas indiende.

De verzoeker betoogt dat zijn medisch gesteldheid zodanig wankel was dat hij eerst en vooral medische zorg diende te genieten voor hij in staat was om een asielprocedure in te stellen.

Niettemin wijst de Raad erop dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient.

Het feit dat de convocaties meerdere malen werden uitgesteld door de verwerende partij wegens de gezondheidstoestand van de verzoeker, toont aan dat de verwerende partij bereid was om tijdens de behandeling van de asielaanvraag rekening te houden met de gezondheidsproblemen van verzoeker. Het verkrijgen van medische behandeling en zorg is dus niet onverenigbaar met de behandeling van een asielaanvraag.

Het loutere feit dat verzoeker medische zorg wilde genieten, verklaart aldus niet waarom verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen. Het Commissariaat-generaal kon bijgevolg op goede gronden oordelen dat *“Het feit dat u zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door u geschetste vervolging.”* Deze beoordeling vindt bovendien steun in het feit dat de verzoeker zelf verklaarde dat zijn gezondheidsproblemen eveneens een reden vormden om zijn land van herkomst te verlaten en naar België te komen, wat door de verzoeker niet wordt betwist.

2.9. De verzoeker klaagt de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het Commissariaat-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat het zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 4 juni 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. Het Commissariaat-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.10. De Raad besluit dat de argumentatie van de verzoeker geen enkele concrete repliek bevat met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. De verzoeker blijft in gebreke om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker voert geen specifieke argumentatie inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en de overige elementen van het dossier in acht genomen, worden er geen zwaarwegende gronden in hoofde van de verzoeker aangetoond om aan te nemen dat hij bij zijn terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt tevens geen concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Er wordt geen gegrond middel aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingezaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES